

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph. D., v právní věci **žalobce: M. B., zastoupeného JUDr. Jakubem Havlíčkem, advokátem**, se sídlem Divišova 882, 500 03 Hradec Králové, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2012, č. j. KrÚ 29912/2012/ODSHI/13,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 5. 2012, č. j. KrÚ 29912/2012/ODSHI/13, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „magistrát“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 2. 2012, č. j. Mag 12B-452/SSÚ-2011-XIII, kterým byly zamítnuty žalobcovy námitky proti provedení záznamu bodů v registru řidičů a provedení záznam bodů byl potvrzen.

Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání citovaného rozhodnutí žalovaného, jeho zrušení a též zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a přiznání náhrady nákladů soudního řízení, přičemž uvedl jediný žalobní bod spočívající v tom, že tři body za přestupek ze dne 14. 3. 2007 mu byly zaznamenány neoprávněně, neboť pokutový blok z tohoto data

není dostatečným podkladem pro záznam bodů do karty řidiče, když není pravomocným rozhodnutím z důvodu absence žalobce podpisu. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 8 As 68/2010, který se podle něj vztahuje na oba typy pokutových bloků, a ne pouze na pokutové bloky na místě nezaplacené, jak tvrdí správní orgán I. stupně, a v němž NSS vyslovil závěr, že blok nabývá právní moci podpisem obviněným z přestupku. Žalovaný se tím, zda předmětný pokutový blok ze dne 14. 3. 2007 je způsobilým podkladem pro záznam bodů do karty řidiče, nezabýval, jeho rozhodnutí „sestává toliko z obecných formulací týkajících se presumpce správnosti správního aktu“ a je proto nepřezkoumatelné.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 12. 6. 2012, kterým setrval na právním názoru vysloveném v odůvodnění jeho rozhodnutí. Předmětný pokutový blok nabyl právní moci dne 14. 3. 2007, neboť žalobce s projednáním přestupku v blokovém řízení souhlasil, díl B bloku převzal a pokutu zaplatil. Absence podpisu žalobce na pokutovém bloku série CH/2004 neznamena neplatnost rozhodnutí, neboť u těchto sérií pokutových bloků nebyl podpis přestupce u pokut na místě zaplacených vyžadován, bloky nebyly ani opatřeny podpisovou doložkou přestupce, z čehož vyplývá, že se nejednalo o povinnou náležitost rozhodnutí v blokovém řízení.

V replice ze dne 28.6.2012 žalobce setrval na svém názoru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného s tím, že argumentace žalovaného je v rozporu s rozhodnutím NSS, neboť jediné z podpisu na pokutovém bloku lze seznat jednoznačný souhlas pachatele s projednáním přestupku v blokovém řízení. Ze skutečnosti, že na pokutový blok bylo plněno, nelze usuzovat, že plnil žalobce, a tedy ani to, že žalobce souhlasil s projednáním dané věci v blokovém řízení.

Rozsudkem ze dne 12. 7. 2012, č. j. 52 A 25/2012-36, krajský soud žalobu zamítl, když námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného shledal nedůvodnou, neboť žalovaný se otázkou, zda pokutový blok ze dne 14. 3. 2007 je či není způsobilým podkladem pro záznam do karty řidiče zaobíral velmi podrobně, na stranách 4 až 7 napadeného rozhodnutí.

Pokud se pak týká vlivu chybějícího podpisu žalobce na právní moc pokutového bloku, soud se přiklonil k argumentaci správních orgánů a dospěl k následujícímu závěru: Zákon o přestupcích rozlišuje pokutový blok na pokutu na místě zaplacenou na straně jedné a na pokutu na místě nezaplacenou na straně druhé, přičemž podpis vyžaduje jen u druhého typu pokutových bloků, kdy právě podpis dokládá souhlas přestupce s projednáním přestupku v blokovém řízení a s výší pokuty, kterou nemohl z nějakých konkrétních důvodů zaplatit ihned, na místě. V případě pokuty na místě zaplacené je dokladem o souhlasu s projednáním přestupku v blokovém řízení a s výší pokuty právě samotné zaplacení pokuty. Pokutový blok slouží již jen jako jakási „stvrzenka“, dokládá, že přestupek byl projednán v blokovém řízení a uložená pokuta byla místě uhrazena. Žalobcem i žalovaným citovaný rozsudek NSS č. j. 8 As 68/2010-81 lze vztáhnout pouze na pokutu na místě nezaplacenou, neboť se týká případu, kdy přestupce pokutu v blokovém řízení na místě nezaplatil, a odůvodnění tohoto rozsudku, pokud je pojmáno komplexně a ne jen z pohledu některých, z celkového kontextu vytržených, vět, rovněž míří pouze na pokutové bloky na místě neuhrazené.

Proti rozsudku krajského soudu žalobce podal kasační stížnost, v níž soudu vytknul nesprávné posouzení právní otázky, když podpisem přestupce musí být podle žalobce opatřen každý pokutový blok a tento požadavek vyplývá i z rozsudku NSS č. j. 8 As 68/2010-81.

Nejvyšší správní soud o podané kasační stížnosti rozhodl rozsudkem ze dne 9. 1. 2013, č. j. 9 As 128/2012-25, jímž napadený rozsudek zrušil a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení. Vyslovil závěr, že „z výše citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je zřejmý konstantně zastávaný názor, že požadavek podpisu na pokutovém bloku je třeba vztáhnout na oba typy bloků“.

Krajský soud po obdržení zrušujícího rozsudku NSS poučil účastníky řízení o novém složení senátu, seznámil žalobce s vyjádřením žalovaného ze dne 6. 3. 2013 a poté ve věci znovu rozhodl, a to v souladu s § 51 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (žalobce výslovně podáním ze dne 21. 2. 2013 a žalovaný konkludentně, když nereagoval ve lhůtě dvou týdnů na výzvu ze dne 11. 2. 2013 k vyjádření se, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání, ačkoliv byl ve výzvě poučen, že v případě, že nevyjádří v dané lhůtě svůj nesouhlas, bude se mít zato, že s takovým postupem souhlasí). Vycházel přitom v souladu s § 75 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 9.5.2012, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobního bodu. Dospěl přitom k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Pokud se týká námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný vůbec nezabýval tím, že pokutový blok ze dne 14. 3. 2007 není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů z důvodu absence žalobcova podpisu a tedy nenabytí právní moci, setrval soud na svých závěrech prezentovaných v původním rozsudku o nedůvodnosti této námitky. Žalobce má samozřejmě právo na to, aby odvolací orgán reagoval na všechny jeho odvolací námitky, uvedl, zda je považuje za důvodné či naopak nedůvodné, přdestřel konkrétní skutečnosti, z nichž vyvodil své závěry. Pokud pak odvolací orgán některou ze žalobcových námitk nevyřadí, poruší žalobcovo právo na řádné, tedy úplné a všechny odvolací námitky vyčerpávající, rozhodnutí a je na místě jeho rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V tomto směru lze poukázat na rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, z něhož vyplývá, že „pokud se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku nevyřadí se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů“ a že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“. Z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalovaný na odvolací námitku žalobce reagoval, zaobíral se otázkou způsobilosti pokutového bloku ze dne 14. 3. 2007 být podkladem pro záznam tří bodů do registru řidičů, a to velmi podrobně na stranách 4-7 napadeného rozhodnutí. Žalobcova námitka nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí je tak zcela nedůvodná, neboť z rozhodnutí vyplývá, jaký názor žalovaný k nutnosti podpisu přestupce na pokutovém bloku ze dne 14. 3. 2007 zaujal, resp. že se plně ztotožnil s podrobným odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí a na prezentované závěry správního orgánu I. stupně odkázal jako na správné a zákonné. Takový postup přitom mohl zvolit, neboť i NSS judikuje, že v zájmu srozumitelnosti a hospodárnosti lze použít odkazu na předchozí rozhodnutí – k tomu srovnej např. rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, podle kterého: „...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak

již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.“ Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vyslovil, že pokutový blok ze dne 14. 3. 2007 je způsobilým podkladem pro provedení záznamu tří bodů do registru řidičů, neboť se jedná o blok na pokutu na místě zaplacenou, u kterého není vyžadován podpis přestupce – v tomto případě žalobce. Správní orgán I. stupně se rovněž vyjádřil k žalobcem opakovaně zmiňovanému rozsudku NSS, když uvedl, proč má zato, že i z tohoto rozsudku a rovněž z právní úpravy vyplývá, že podpis přestupce na bloku u pokuty zaplacené na místě se nevyžaduje.

Pokud se pak týká druhé, stěžejní, žalobní námitky, a to nezpůsobilosti pokutového bloku ze dne 14. 3. 2007 být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů z důvodu absence žalobcova podpisu na něm, byl pro krajský soud zásadní skutečností rozsudek NSS ze dne 9. 1. 2013, č. j. 9 As 128/2012-25. Tímto rozsudkem NSS zrušil předcházející rozsudek krajského soudu ve věci vydaný, když dospěl k závěru, že názor vyslovený krajským soudem o nutnosti podpisu přestupce pouze na pokutovém bloku na pokutu na místě nezaplacenou, je chybný, neboť „z výše citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je zřejmý konstantně zastávaný názor, že požadavek podpisu na pokutovém bloku je třeba vztáhnout na oba typy bloků“.

Krajský soud si je samozřejmě vědom toho, že je právním názorem NSS vysloveným v jeho zrušujícím rozsudku vázán a že možnost odchýlit se od stávající judikatury v případě, že „svůj odlišný právní názor podepře komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací“ (rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011-347), se nevztahuje na případ závazného právního názoru vysloveného NSS v konkrétní věci. Nicméně po důkladném prostudování rozsudku č. j. 9 As 128/2012-25 krajský soud dospěl k závěru, že právní názor v něm prezentovaný respektovat nemůže, neboť tento není podepřen přesvědčivou a srozumitelnou argumentací, když ze soudních rozhodnutí v rozsudku citovaných, o něž je opřen (zejména rozsudek č. j. 8 As 68/2010-81), nevyplývá. Předmětná rozhodnutí se buď vyslovují k nutnosti podpisu přestupce na pokutovém bloku na pokutu na místě nezaplacenou, nebo řeší jinou problematiku (podpisu přestupce na pokutovém bloku se netýkají). Vyslovený právní názor je tak pouhým konstatováním, přičemž na argumenty předestřené krajským soudem v jeho zrušeném rozsudku nebylo reagováno. Nerespektování právního názoru zároveň otevře možnost opětovného předložení věci NSS (na základě žalobcovy kasační stížnosti) a následného zaujetí jasného stanoviska tímto soudem k pokutovému bloku na pokutu na místě zaplacenou, podloženého racionálním a komplexním odůvodněním. Krajský soud si v tomto směru dovoluje vyslovit názor, že by bylo v případě podání kasační stížnosti žalobcem ku prospěchu věci, pokud by NSS neuplatnil formální přístup v podobě striktního trvání na dodržení závazného právního názoru NSS vysloveného v jeho zrušujícím rozsudku krajským soudem a naopak věc zevrubně posoudil a reagoval na všechny předložené argumenty.

Důvody pro nerespektování názoru vysloveného NSS v rozsudku č. j. 9 As 128/2012-25 a tedy pro opětovné zamítnutí žaloby spatřuje krajský soud v následujícím:

Jak již bylo uvedeno výše, jediným žalobním bodem bylo tvrzení, že pokutový blok ze dne 14. 3. 2007 není způsobilým podkladem pro záznam tří bodů do registru řidičů z důvodu absence žalobcova podpisu na něm, tudíž žalobce řidičské oprávnění nepozbyl. NSS se ve

zrušujícím rozsudku k tomuto tvrzení přiklonil, když na jeho poslední straně konstatoval, že „... z výše citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je zřejmý konstantně zastávaný názor, že požadavek podpisu na pokutovém bloku je třeba vztáhnout na oba typy bloků, tj. blok na pokutu na místě zaplacenou i na pokutu na místě nezaplacenou“.

Blokové řízení je upraveno v §§ 84 až 86 zákona o přestupcích.

Podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích: „Přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit.“

Podle § 85 odst. 3 téhož zákona: „Nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.“

Podle § 85 odst. 4 zákona o přestupcích: „Pověřené osoby jsou povinny prokázat, že jsou oprávněny ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení. Na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.“

Z citace uvedených zákonných ustanovení vyplývá, že zákon o přestupcích jednak zavedl dva typy bloků – na pokutu na místě zaplacenou a na pokutu na místě nezaplacenou, a dále i stanovil náležitosti pokutových bloků, přičemž pouze u pokuty na místě nezaplacené vyžaduje, aby pokutový blok byl opatřen podpisem pachatele přestupku, který jím potvrzuje skutečnost, že souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení a je ochoten zaplatit stanovenou pokutu, pouze mu nějaké konkrétní důvody zabránily učinit tak na místě a tedy k zaplacení přistoupí později, případně bude čelit výkonu pravomocného a vykonatelného rozhodnutí ve formě pokutového bloku na pokutu na místě nezaplacenou. Podle krajského soudu je jazykový výklad zákona o přestupcích zcela jasný a názor, že podpis přestupce musí být obsažen i na pokutovém bloku na pokutu na místě zaplacenou, mu neodpovídá. Tento závěr je ostatně i v rozporu s výkladem logickým, když v případě pokuty zaplacené je pokutový blok již jen pouhou „stvrzenkou“ o uhrazení pokuty na místě samém, jinak řečeno, pouze v případě pokuty nezaplacené plní pokutový blok roli exekučního titulu, lze na základě něho vymáhat po přestupci uhrazení pokuty, pokud tuto nezaplatí dobrovolně, a tedy požadavek přestupcova podpisu je oprávněný a logický pro případ zamezení budoucího zpochybňování pokutového bloku. NSS ovšem dospěl ve zrušujícím rozsudku k závěru jinému, a to že podpis pachatele přestupku je nutný na pokutovém bloku vždy. Odůvodnění tohoto závěru přitom věnoval pouze poslední dvě strany svého rozsudku, když v předchozí části odůvodnění rekapituloval argumentaci krajského soudu ze zrušeného rozsudku a obsah kasační stížnosti.

První rozhodnutí, na které NSS odkázal, je rozsudek ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003-46. Tento rozsudek však otázku podpisu pachatele přestupku na pokutovém bloku vůbec neřešil. NSS se v něm věnoval charakteru pokutového bloku a blokového řízení vůbec, přičemž dospěl k závěru, že proti pokutovému bloku, byť se jedná o formu správního rozhodnutí, nelze podat žalobu ke správnímu soudu, neboť přestupce tím, že souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení se vzdal práva na „klasické“ správní (přestupkové) řízení, které zahrnuje i řízení odvolací, a případně též práva na následnou žalobu proti konečnému rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

Dalším, v rozsudku NSS citovaným, rozhodnutím je opakovaně zmiňovaný rozsudek ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81. NSS v odůvodnění citoval stejnou pasáž jako

krajský soud ve zrušeném rozsudku a následně učinil závěr, že: „Uvádí-li NSS, že nabytí právní moci rozhodnutí musí být ve všech případech určováno identickým způsobem, má na mysli, že musí být shodně určeno jak v případě pokuty na místě zaplacené, tak i pokuty na místě nezaplacené. Podpis přestupce je okamžikem, kdy je rozhodnutí vydané v blokovém řízení vydáno, „doručeno“ a nabývá právní moci. Zaplacení pokuty, byť by k němu došlo bezprostředně, je pouze dobrovolným splněním uložené povinnosti.“

Krajský soud ze stejného rozsudku NSS a za pomoci citace stejné části jeho odůvodnění dospěl k jinému závěru, že totiž požadavek podpisu přestupce se vztahuje toliko na pokutové bloky nezaplacené. Svůj závěr přitom opřel o, podle jeho názoru podrobné, odůvodnění, když ocitoval příslušnou právní úpravu (§ 84 odst. 1 a § 85 odst. 3 a 4 zákona o přestupcích), provedl její rozbor, osvětlil, proč je nutné přistupovat k pokutovému bloku na pokutu na místě zaplacenou jinak, než k pokutovému bloku na pokutu na místě nezaplacenou, poté poukázal na zmíněný rozsudek NSS č. j. 8 As 68/2010-81, ocitoval danou pasáž a odůvodnil, proč je nutné i tento rozsudek aplikovat jen na pokuty na místě nezaplacené.

Důvody uvedené krajským soudem zůstaly NSS nevyvráceny, NSS neuvedl žádnou přesvědčivou argumentaci, z níž by bylo zřejmé, že názor předestřený krajským soudem je chybný, když odvození tak zásadního závěru, totiž že podepsán musí být přestupcem každý pokutový blok, z jediné věty, v níž se hovoří o identickém způsobu určování nabytí právní moci ve všech případech, nelze podle krajského soudu za takovou přesvědčivou argumentaci považovat. Jedná se o vytržení jediné věty z celkového odůvodnění, kdy je přehlíženo, v jaké konkrétní věci byl rozsudek NSS č. j. 8 As 68/2010-81 vydán i jaká právní věta z něj byla publikována. Předmětný rozsudek se především týkal pokutového bloku na pokutu na místě nezaplacenou. Je pravdou, že Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, který rozhodoval o žalobě, se snažil zodpovědět otázku, kdy je pravomocně ukončeno blokové řízení obecně, a dospěl k závěru, že tímto okamžikem je uložení pokuty, tedy ani ne zaplacení pokuty (v případě pokuty na místě zaplacené), ani ne převzetí pokutového bloku (v případě pokuty na místě nezaplacené). NSS se však s jeho závěrem neztotožnil. Nejprve poukázal na dosavadní judikaturu týkající se charakteru blokového řízení jako jedné z forem zkráceného přestupkového řízení (vedle řízení příkazního) a pokutového bloku coby rozhodnutí správního orgánu v materiálním slova smyslu, proti němuž se nelze odvolat, ani podat žalobu ke správnímu soudu. Následně, ve shodě s Krajským soudem v Ústí nad Labem – pobočkou v Liberci, uvedl, že „okamžik vydání rozhodnutí v blokovém řízení a s ním v jedno spadající okamžik nabytí právní moci tohoto rozhodnutí musí být závislý na jednoznačném časovém určení a musí být ve všech případech určován identickým způsobem“. Jedná se o jednoznačné konstatování nasvědčující tomu, že i další argumentace se bude týkat obou typů pokutových bloků, tedy učiněné závěry bude třeba aplikovat u pokutového bloku vždy. Ovšem NSS následující část odůvodnění koncipoval takovým způsobem, že požadavek podpisu se týká toliko pokutového bloku na pokutu na místě nezaplacenou. Jinými slovy řečeno, naznačený obecný závěr NSS nakonec omezil pouze na jednu skupinu pokutových bloků. Hned v další pasáži totiž uvedl: „Takovým okamžikem je však podle Nejvyššího správního soudu okamžik podpisu pokutového bloku, resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou obviněným z přestupku. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2009, č. j. 2 As 89/2008-54, www.nssoud.cz).“ Jak již uvedl krajský soud ve svém předchozím, zrušeném rozsudku je slůvko „resp.“ v právnických textech obvykle používáno ve významu vyloučení či zpřesnění před ním uvedeného textu textem uvedeným za ním, neboli platí to, co je uvedeno po slově „respektive“. Tomu ostatně odpovídá i vymezení slova ve slovníku cizích slov, kdy toto je

charakterizováno synonymy „vlastně“ či „lépe řečeno“. Krajský soud po obdržení zrušujícího rozsudku NSS, ve snaze vyvarovat se jakékoliv nepřesnosti jazykového výkladu, učinil i telefonický dotaz na jazykovou poradnu Ústavu pro jazyk český, kdy shora citovaná pasáž rozsudku NSS byla vyložena tak, že nutnost podpisu je třeba vztáhnout pouze na blok na pokutu na místě nezaplacenou. Rovněž odkaz na rozsudek NSS č. j. 2 As 89/2008-54 se týká pouze pokutového bloku na pokutu na místě nezaplacenou, když předmětný rozsudek se vztahuje právě na pokuty na místě neuhrazené a NSS výslovně na straně 3 uvedl: „Důkaz souhlasu se splněním podmínek udělení blokové pokuty u pokut na místě nezaplacených představuje vlastnoruční podpis přestupce na příslušném pokutovém bloku.“ Právní věta z tohoto rozsudku nebyla vytvořena, o nutnosti podpisu pokutového bloku na pokutu na místě zaplacenou se rozsudek nezmiňuje, tuto otázku neřeší. I další argumentace NSS v rozsudku č. j. 8 As 68/2010-81 směřuje k pokutovému bloku na pokutu na místě nezaplacenou, když se v ní hovoří o „absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným“, neboť o exekučním titulu lze hovořit pouze u pokuty na místě nezaplacené – u pokuty uhrazené jakákoliv následná exekuce z podstaty věci odpadá (není co vykonávat, neboť již bylo splněno). Následuje konkrétní odkaz na usnesení Nejvyššího soudu s tím, že podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu „pokutový blok, resp. blok na pokutu na místě nezaplacenou, představuje vlastní rozhodnutí v blokovém řízení, jež musí vyhovět obsahovým a formálním náležitostem...“. Konkrétním rozhodnutím Nejvyššího soudu, na něž je odkazováno, je usnesení sp. zn. 21 Cdo 775/2000, kdy toto usnesení se týká opětovně pokutového bloku na pokutu na místě nezaplacenou a Nejvyšší soud v něm vyvrátil názor odvolacího soudu, že blok na pokutu na místě nezaplacenou není rozhodnutím orgánu státní správy, neboť dospěl k závěru opačnému, přičemž argumentoval platnou právní úpravou i podobou pokutových bloků vydávaných Ministerstvem financí ČR a výslovně uvedl, že: „Rozhodnutí vydané v blokovém řízení (pokuta uložená v blokovém řízení) musí, aby se jednalo o správní rozhodnutí (rozhodnutí orgánu státní správy nebo samosprávy), obsahovat náležitosti, které jsou uvedeny v ustanovení § 85 odst. 4 větě druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (ve znění pozdějších předpisů), a další údaje, jak vyplývá z použití bloku k ukládání pokut, vydaného podle ustanovení § 85 odst. 1 tohoto zákona. Nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, musí rozhodnutí v blokovém řízení (blok na pokutu na místě nezaplacenou) obsahovat též poučení o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty (§ 85 odst. 3 tohoto zákona).“ Nejvyšší soud zcela v souladu s právní úpravou vztáhl požadavek podpisu přestupce pouze na pokutové bloky na pokutu na místě nezaplacenou, resp. bloky na pokutu na místě zaplacenou vůbec neřešil. Závěr NSS uvedený v odůvodnění rozsudku č. j. 8 As 68/2010-81 pak zní: „Lze uzavřít, že v nyní posuzované věci nemohl ústně projevový souhlas žalobce s udělením pokuty za zjištěný přestupek sám o sobě vést k rozhodnutí o uložení blokové pokuty a tedy překážce pro vydání rozhodnutí dle § 77 zákona o přestupcích,“ a plně odpovídá konkrétní řešené věci, kdy přestupce na místě nezaplatil blokovou pokutu a byl mu vydán blok na pokutu na místě neuhrazenou. Rozsudek byl publikován pod č. 2264/2011 Sbírky rozhodnutí NSS s touto právní větou: „Rozhodnutí v blokovém řízení (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je vydáno vystavením pokutového bloku (bloku na pokutu na místě nezaplacenou) a jeho podpisem obviněným z přestupku,“ a podle krajského soudu i tato uveřejněná právní věta jednoznačně dokládá, že nutnost podpisu je třeba vztáhnout pouze na pokutové bloky na místě nezaplacené, jinak řečeno, rozhodně ji nelze vyložit tak, že podepsán musí být každý pokutový blok. Krajský soud pouze pro dokreslení uvádí, že publikovanou právní větu nechal vyložit jak osobě bez právnického vzdělání, tak osobě s právnickým vzděláním, ovšem pracující v jiné oblasti

práva, přičemž obě dospěly ke stejnému závěru, že totiž podepsán musí být pouze blok na pokutu na místě neuhrazenou.

S ohledem na vše výše uvedené krajský soud opětovně dospěl k závěru, že je na místě postupovat podle § 78 odst. 7 s. ř. s. a žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Správní orgány ve svých rozhodnutích vystihly podstatu právní úpravy, když dospěly k závěru, že v případě pokuty zaplacené na místě není vyžadován podpis přestupce na pokutovém bloku a takovýto blok bez podpisu je způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, žalovaný se pak vypořádal se žalobcovými odvolacími námitkami konkrétním a srozumitelným způsobem, kdy je zcela zřejmé, proč je považoval za nedůvodné.

Na úplný závěr soud uvádí, že NSS vyslovený právní názor nemohl respektovat nejen proto, že z rozhodnutí, na něž je ve zrušujícím rozsudku NSS odkazováno a o která NSS tento svůj názor opřel, vyplývá právní názor jiný, tj. že podepsán musí být pokutový blok na pokutu na místě nezaplacenou, ale též z následujících důvodů:

1. Automatické převzetí názoru NSS by mělo dalekosáhlé důsledky pro aplikační praxi správních orgánů, kdy by byl zpochybnitelný prakticky každý pokutový blok na pokutu na místě zaplacenou ze sérií vydaných do druhého pololetí roku 2005, neboť podle emailového sdělení Ministerstva financí, které si krajský soud pro informaci vyžádal, série vydávané do prvního pololetí roku 2005 včetně na díle A kolonku pro podpis přestupce neměly, resp. kolonka, v níž přestupce potvrzuje převzetí dílu B (stvrzenky o zaplacení pokuty) svým podpisem, se objevila až na pokutových blocích na pokutu na místě zaplacenou vydávaných od druhého pololetí roku 2005.
2. Při respektování názoru NSS vysloveného ve zrušujícím rozsudku a tedy zrušení napadeného rozhodnutí by žalovaný neměl možnost podat kasační stížnost a obhajovat svůj názor, ačkoliv po obdržení rozsudku NSS reagoval podáním ze dne 6. 3. 2013, v němž vyslovil s názorem NSS nesouhlas, který opřel o konkrétní argumenty – uvedl, že aktuální judikaturu NSS o nutnosti podpisu pokutového bloku nelze aplikovat zpětně, neboť podpisová doložka na pokutových blocích na pokutu na místě zaplacenou je součástí série pokutových bloků, které začaly být vydávány až v roce 2006, současný zákon o přestupcích stále vyžaduje podpis pouze u pokutových bloků na pokutu na místě nezaplacenou, a NSS se těmito skutečnostmi vůbec ve zrušujícím rozsudku nezabýval, přestože při aplikaci jeho názoru by veškerá bloková řízení s pokutovými bloky sérií 1990 až 2006 na pokutu na místě zaplacenou byla „neplatná“, neboť pokutové bloky nikdy nenabýly právní moci z důvodu absence podpisu přestupce.
3. Respektování názoru NSS, který není podepřen konkrétními, přesvědčivými a logickými argumenty, resp. je podepřen rozhodnutími, ze kterých nevyplývá, by paradoxně vedlo k posílení právní nejistoty, neboť proti rozsudku krajského soudu tento názor respektujícímu již není kasační stížnost přípustná. Jinými slovy řečeno, pokud by nebyla připuštěna možnost odchýlení se od závazného právního názoru NSS ve zrušujícím rozsudku ani v případě názoru zcela se odchylovajícího od dosavadní judikatury, neodůvodněného, odporujícího zákonné úpravě, či jinak zřejmě vybočujícího, jednalo by se o cestu posilující roztržistěnost judikatury, nikoliv její sjednocování, které je jedním z cílů NSS.

I s ohledem na tyto, v závěru uvedené důvody, soud postupoval podle § 78 odst. 7 s. ř. s. a žalobu zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl nikoliv podle úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.), ale podle § 60 odst. 7 ve spojení s § 110 odst. 3 s. ř. s. V řízení před krajským soudem byl žalobce neúspěšný (jeho žaloba byla zamítnuta) a žalovaný naopak úspěšný, proto má právo na náhradu v tomto řízení vynaložených nákladů. V řízení před NSS byl naopak úspěšný žalobce (jeho kasační stížnosti bylo vyhověno) a tedy má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, naopak žalovaný toto právo nemá. Vzhledem k úspěchu v jednom řízení a neúspěchu v řízení druhém každého z účastníků má krajský soud za to, že jsou dány podmínky pro postup, kdy nebude o nákladech řízení rozhodováno striktně dle úspěchu ve věci, ale podle § 60 odst. 7 s. ř. s., a tedy vyslovil, že náhrada nákladů řízení se nepřiznává žádnému z účastníků řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 24. dubna 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
V. P.